

защищава, и която тирания одушва или развращава силата на дѣтето още въ зародишгѣтъ.

Ето единъ забѣлжителенъ примѣръ, който занимамъ отъ интереснитѣ записки върху Мирабо, обнародвани отъ усиновений му синъ, Лука-Монтини. Мирабо нѣмаше майка, или понѣ дѣтинството си той прѣкара като да нѣмаше, защото, всякога въ раздоръ съ мжжгѣтъ си, и послѣ отдѣлена отъ него по единъ унизителенъ начинъ, Маркиса Мирабо, майка му, не упражняваше никакво влияние върху възпитанието му. Баща му бѣше личность непонятна — почтенъ боляринъ, мжжъ добродѣтеленъ и искреень челоуѣколюбець — но, мѣжду това, бѣше тиранингѣтъ и палачгѣтъ на семейството. Той бѣше сполучиль по едно време да тури въ мѣнастирь жената си и двѣтъ си дѣщери, а по старий си синъ, знаменитий Мирабо, въ Винсенъ. Слѣдъ като направи всичко противъ семейството си, той, за да го угнети още повече, поиска помощгѣта на добрий Луисъ Х VI който се отказа да му бжде за напрѣдъ съучастникъ на семейнитѣ му ярости. Мирабо едвамъ имаше 5 години, но баща му го считаше като бжджщи злодѣецъ и виждаше въ огнената му природа знакъ на една прѣждевременна и неисцѣрима развала. На десетата му година, той го отдалѣчи отъ себе си и му наложи варварското и унизително наказание да не носи за напрѣдъ името му; отъ десетата до двадесетата си година, великий Мирабо, законний наслѣдникъ на древний родъ Рикети, бѣше познатъ подъ едно заето име. Наказание безрасждно, наложено